

Nr 404.

Av herr **Hansson** i Rubbestad **m. fl.**, *angående kristendomsundervisningen i rikets folkskolor.*

Genom undervisningsplanen för rikets folkskolor, som blivit av Kungl. Maj:t fastställd den 31 oktober 1919, har undervisningen i kristendom blivit inskränkt från förutvarande 6 timmar i veckan till i allmänhet endast två timmar i veckan. Det är givet, att en så betydande inskränkning av tiden måste, menligt inverka på undervisningens resultat. För varje år som går framträda också allt tydligare de skadliga följderna härav. Den alltmer tilltagande förvildningen av ungdomen har säkerligen en av sina djupaste rötter i den minskade kännedomen om den kristna religionen. Det är endast genom kristendomen det sanna människovärdet kommer fram. Den lyfter människan upp på ett högre plan och över den materiella tillvaron och giver i detta avseende vishet och förstånd så som intet annat ämne kan göra. Kristendomen är därför det viktigaste av alla ämnen, varuti undervisning meddelas vid våra läroanstalter.

Folkundervisningskommittén har också i sitt den 1 augusti 1914 framlagda betänkande angående folkskolan (sid. 174) betecknat kristendomsämnet såsom »skolans främsta undervisningsämne».

Kristendomen är icke endast till nytta för den enskilda individen utan den är också av oerhörd betydelse för hela folk. På kristendomens inflytande bland vårt folk beror ytterst fosterlandets framtida bestånd och dess fortsatta utveckling. Det är ingenting som förmår stärka och lyfta ett folk både kulturellt och materiellt så som kristendomen. All sann verklig kultur har sitt ursprung från kristendomen. Ju mera kristendomen omfattas och uppbäres av folket, ju mera utvecklas och förädlas ett folk i alla avseenden. Ett folks moraliska, sedliga och ekonomiska lyftning beror väsentligen på kristendomens liv bland folket. Men å andra sidan lär oss historien, att när ett folk föraktat den i bibeln förkunnade gudomliga uppenbarelsen och det religiösa livet fått förfalla, har det gått en säker undergång till mötes.

Det bör därför vara vår uppgift såsom ett kristet folk att göra allt vad på oss ankommer för att bevara kristendomens ljus ibland oss; detta sker framför allt därigenom att vi sörja för att våra barn och den uppväxande ungdomen få en verkligt god kristendomsundervisning. Men den nuvarande undervisningsplanen har dragit allför trånga gränser härför. På många ställen i vårt land ha därför sådana föräldrar och skolstyrelser, som önskat barnen icke endast timlig utan också andlig välgång, ordnat med frivillig kristendomsundervisning. Detta är dock på många håll ganska besvärligt att åstadkomma. Helt naturligt har därför gång efter annan framställts

krav på ökning av antalet timmar för kristendomsundervisningen och dessa krav ha framställts icke endast av enskilda medborgare utan av betydande sammanslutningar och korporationer. Bland annat har också kyrkomötet i skrivelse den 2 november 1925, nr 24, anhängit att åt kristendomsundervisningen i den egentliga folkskolans samtliga klasser måtte anslås tre timmar i veckan. Med den stora betydelse, som kristendomen har för karaktärsdanningen, torde man också kunna anse att detta är det minsta möjliga som erfordras. Och kravet härpå kommer icke att tystna.

En utökning av tiden till tre veckotimmar för kristendomsämnet är emellertid icke enbart tillräcklig för att hos barnen kunna meddela tillräcklig kristendomskunskap. Avsaknaden av en fastställd lärobok i detta ämne är en brist, som betygas från mångfaldigt håll. Undervisningen blir härigenom helt beroende av lärarens egen inställning till kristendomen. Är det en lärare, som själv är genomträngd och övertygad av kristendomens grundsanningar, kan undervisningen bli god, men är det å andra sidan en lärare, som står tvivlande inför bibelns lära, så kan den undervisning han meddelar i kristendom bli mera till skada för barnen än till gagn. I alla andra ämnen är man angelägen att ha en lärobok och där får inte vare sig läraren eller barnet ha sin egen självtagna uppfattning om olika företeelser. Varför skall då kristendomsämnet ställas i denna undantagsställning? Skall en människa över huvud taget kunna få en uppfattning, fordras ju alltid en viss kunskap. Men man kan fråga, hur det kan vara möjligt att bibringa barnen någon verklig kristendomskunskap om icke ens den kristna trosbekännelsens korta satsar få av barnen i skolan inläras och fästas i minnet. Genom att hindra detta ger man stöd åt de från visst håll sedan länge i vårt land pågående strävandena för vårt folks avkristnande, vilka vi tyvärr se tillväxa dag från dag.

En lärobok i detta ämne torde därför vara ofrånkomlig.

På grund av det anförda vilja vi hemställa,

att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, det täcktes Kungl. Maj:t vidtaga sådan ändring i undervisningsplanen för rikets folkskolor

1) att tiden för kristendomsundervisningen i den egentliga folkskolans samtliga klasser måtte utsträckas till minst 3 timmar i veckan; och

2) att föreskrift gives, att i vederbörlig ordning godkänd lärobok skall användas vid sammanfattningen av den kristna tros- och livsåskådningen.

Stockholm den 31 januari 1933.

Axel Hansson,
Rubbestad.

Ernst V. Olsson.

Frans Hansson.

Wilhelm Beck.

Hjalmar Svensson.

Johan Johansson,
Tväråselet.